

mallorca socialista

Edita: PARTIT SOCIALISTA DE MALLORCA (P.S.I.)

Nº 5 - Juny 1978 - Dip. Legal PM 511-77 - Redacció: C/. Conquistador, 4 - Ciutat - Preu: 25 pts.

* EL MEDICAMENT
I LA SEGURETAT
SOCIAL

* PREPAREM
L'ABSTENCIÓ?

* CONVERSA AMB
ANTONI SERRA

* CAMBRES AGRÀRIES
O EL CONTINUÏSME

Aquest silenci davant la pre-autonomia...

Aquest silenci davant la pre-autonomia no és res més que el descens d'un poble, aquest poble de Mallorca i la resta d'illes que, malauradament, aquell 15-J encara no va poder desfer-se de l'alienació centralista i no va donar el seu suport a les forces autòctones i que, avui, no se sap ben bé si desenganyat, o, d'altra banda, perquè segueix manipulat per la rutina centralista, ha contestat amb un llarg silenci la proclamació des de Madrid de la pre-autonomia.

Diverses dates envolten la història cap a l'autonomia de Les Illes després de la mort del General Franco. Concretant-nos en el cas de Mallorca cal recordar els dies anteriors al 15-J i la signatura del Pacte Autònom, com més endavant el 29 d'Octubre, on per primera vegada els mallorquins sortiren al carrer en la defensa i exigència d'un Estatut d'Autonomia. Posteriorment diverses reunions de l'Assemblea de Parlamentaris anaven destenyint el color d'aquella autonomia per arribar fins avui, a la insípida i inoperant pre-autonomia.

No fa gaire temps que durant una sessió del Pacte Autònom es feia una proposta de campanya per a la popularització de l'autonomia, ja que fins aleshores i d'ençà la manifestació del 29 d'Octubre, tot el que feia referència a l'autonomia havia perdut tot sabor popular, que no s'ha pogut dur a terme unitàriament, gràcies a l'actitud dels partits majoritaris UCD i PSOE, que no gosaven sortir al carrer complint amb una de les primeres exigències de la política que és la pedagogia -tal com ho definia Rafael Campalans-, perquè temen perdre els seus vots potencials que es troben a cada dreta respectiva. No ens ha d'estranyar, gens, doncs, el comportament d'aquests Partits majoritaris que, d'esquena al poble, llaurin el nostre futur, perquè el que no pot negar ningú és que els pobles de les Illes volen l'autonomia i no volen admetre la subjecció. Casos ben clars tenim de la pràctica autònoma que es durà a terme actualment: el darrer, el programa televisiu des de Madrid per Mallorca que ens volen imposar des d'esferes de l'UCD. Autonomia per a què i per a qui?

Una vegada més el Partit Socialista de Mallorca (PSI) fa una crida als nacionalistes per a la seva unitat, a fi de dur a terme la campanya d'informació i popularització de l'autonomia, i en conseqüència, de l'autogovern, perquè aquests no es poden dur a terme si no és transformant la manipulació i el colonialisme de que ha estat objecte el nostre poble. Cada poble pot llaurar el seu futur just quan està en possessió dels seus drets mínims exercits en plena llibertat.

SALVEM ES TRENC!

El patiment del nostre poble davant la seva destrucció no s'ha acabat. Els nostres ulls encara veuen com l'enderroc del nostre ésser no se va acabar l'any 1975 amb la mort del General Franco. Resta avui una herència de difícil solució per a la reconstrucció com a poble.

Vàrem haver de mantenir-nos quasi en silenci davant l'especulació capitalista que va esguerrar Mallorca en petits blocs de ciment. Avui hem començat a dir no, però no n'hi ha hagut prou davant el caciquisme mallorquí i hem hagut de perdre davant el Parc de Mar, Autopista, Sa Bàrdena, Sa Dragonera... La darrera derrota la podem tenir amb Es Trenc tots els mallorquins una vegada més. Així i tot, altra volta, haurem de mantenir-nos fidels al servei d'aquest poble, contra els qui lluiten per a que Mallorca no aconsegueixi l'ale de la llibertat.

La platja d'Es Trenc, dins el terme de Campos, era pràcticament la darrera zona de costa baixa i pinar de Mallorca fins que l'especulació -altra volta estrangera- li va posar l'ull damunt. L'ull, els doblers i el certificat de defunció. Es fa evident que l'inici d'aquestes obres són el verdader certificat de defunció d'aquesta platja, que fins avui havia conseguit mantenir-se natural i verge, perquè tots sabem quin ha estat el resultat de tota aquesta especulació damunt el terreny mallorquí, dels mallorquins -i, naturalment, dels qui se senten mallorquins-. N'hi ha prou amb una simple ullada a la costa mallorquina per adonar-se que després d'un restaurant i un camping s'inicia irreversiblement la total destrucció del paisatge i l'essència mallorquina. En poques paraules: hotels, aparcament, souvenirs, supermercats, etc... ¿Qualcú pot pensar -en el millor dels casos- que totes aquestes construccions ens mantindrien fidels al model d'arquitectura mediterrània popular? ¿Qualcú pot pensar que els promotors mantindran una postura progressista davant la urbanització, quan a la primera de canvi -i com si res- ja li canvien el nom, per posar-li "Papete - Playa"? ¿Quin aval de manteniment i respecte del medi pot aportar l'especulació capitalista?

De totes maneres cal tenir ben present que entre poalada i poalada de ciment, una vegada més s'ha deixat sentir la veu popular, la veu dels qui avui reclamen la salvació d'Es Trenc i la revisió del Pla d'Ordenació de Campos. No de bades la concentració del passat 25 de Maig va ser un èxit de participació, ja que unes vuit-centes persones s'hi concentraren pacíficament, si bé amb alguna absència significativa dins l'esquerra: el PSOE.

I a la fi de comptes? Les obres segueixen el curs normal sota la direcció de l'arquitecte Pere Nicolau. A 85 metres de l'aigua s'aixoca un bar - restaurant de 250 m2 i un camping de 20 quarterades.

No podem deixar de tenir present el debat constitucional d'aquests dies i les negociacions per a una pre-autonomia. ¿Es que potser que res no hagi canviat? El Partit Socialista de Mallorca (PSI) és indubtable que no se sent còmode dins el contexte d'aquesta constitució i no menys dins l'espai que marca la pre-autonomia, sobretot davant la inhibició dels qui duen endavant tot aquest procés d'esquena a Mallorca. Es fa de total necessitat un nou estudi per al Pla d'Ordenació de Campos -entre els altres llocs- que hauria d'estar recolzat per una veritable pràctica autònoma.

Pere Miralles:
**Una vida de lluita
per la democràcia**

(PAG 8)

ENQUESTA SOBRE L'AUTONOMIA

- 1) Com valorau el procés de negociació de la preautonomia?
- 2) Quina opinió teniu de l'enfocament que es dona a la qüestió autonòmica dins el projecte de Constitució?
- 3) Quines possibilitats i alternatives creis que hi ha per aconseguir un autèntic autogovern per a les Illes?

Respon:
CLIMENT
GARAU

I) Heu volgut dir que ara es negocia l'Autonomia? Per si de cas la pregunta no és una simple ironia convé trobar-li resposta i per mi en lloc de resposta em surt una altra pregunta... comencem per demanar si és ben cert que es negocia? I la pregunta té una certa lògica, perquè per aquí baix no n'han arribat notícies fa bona estona, d'aquestes negociacions, i si vossaltres sabíeu cosa no hauríeu d'haver dit i la gent almenys sabria de què va...
II) És ho de veure que la comissió redactora d'aquests articles de la Constitució, on es tracta de les autonomies, ha estat més dominada per la precaució que no per la idea d'estímul.

I crec que un exemple que em servirà per demostrar el que he dit és el simple estudi de l'article 137, totalment equiparable al famós i temut, per nosaltres article 13 de la Constitució de la segona República, perquè aquest article és una condemna definitiva de la idea de mancomunar estatuts. L'article és molt clar, així que per als qui pensaven que la millor forma de potenciar les respectives autonomies era la de mancomunar determinades funcions, aquest article ens ve a recomanar que per a les hores de poques feines cerquem altres entreteniments... i encara més, l'article continua caçant totes les perilloses "mòpies" que es pugui imaginar i fa un vertader "casus belli" del simple fet d'instituir col·laboracions entre pobles veïns. Aquí les precaucions són tan extremes que solament si les Corts ho expresen, mitjançant una llei orgànica, es podran establir aquestes col·laboracions.

I amb aquestes idees fixes, amb aquestes obsessións ara es munta el fonament de la convivència futura d'aquest país o com en vulgueu dir...

Amb tot això no es fa sinó seguir la tradició d'un parell gros de segles on que s'ha intentat desunir els di-

versos pobles que integren aquest Estat en lloc de fer els possibles perquè tothom visqui en pau i avenença, en la desgràcia de tots, deu haver-se de fonamentar el govern dels dominadors?

III) Molt poques. Si un dels fonaments ètics de l'Autonomia és l'autogestió o l'empresa col·lectiva es fonamenta en la participació, entusiasme i risc, aquí camp a la gent del "riguem avui i ja veurem demà" la gent que per res del món no es vol desfer, que no s'engresca, que no vol córrer cap risc i això que als temps passats del franquisme era molt de moda un poeta arriscat que de la Itàlia feixista ens feia arribar el seu cant al perill, "el perill que era l'eix de la vida sublim". Ah, i que en degueres fer, de rialles, pobre Gabriel d'Annunzio! ¿Què faries ara si tornaves treure el cap...?

Per això pens que el vent bufa de proa, perquè el poble està sotmès a unes condicions que també fan difícil la feina de la gent que, com nosaltres mateixos, ha pres el compromís de connectar amb aquest poble.

I ens queda com a darrer punt a tractar, ja que és també una alternativa a tenir en compte, el Pacte Autonòmic, i el pacte autonòmic em suggereix una anècdota curiosa i divertida que no vull passar per alt. Aquest famós Pacte, que va venir al món per donar-nos l'extremunció autonòmica, es va signar a la Fundació Dragan ara farà un any, poc més poc menys, i em record que en Pep Melià, abans de marxar-hi el seu nom va fer una pregunta als representants dels partits d'Àmplia Presència dins l'Estat Espanyol, els va demanar si el seu respectiu partit defensarien el Pacte allà on fos, i veieu...! Tots digueren que sí, que sí... Em record que en Pep els va donar l'horabona saludant a l'estil del boxador que han guanyat, però tant ell com jo no vam entendre que el pacte havia venut l'Auto-

nomia i, ben cos baixa, ens n'anarrem a donar el "sus" al ridícul i infantil tren de la nostra Autonomia que, quan arribarem, ja era prou, el carrusel havia començat per a tots.

Tal i com han anat després les coses, la jugada ha resultat perfecta per part d'uns homes que no pel fet d'arribar tard al "monet" de la política els va mancar enginy per enfonsar l'enemic.

Ara no ens acudirà de demanar al Sr. Suárez que doni una mà a l'hora de defensar el nostre Pacte, que els seus representants signaren i prometeren de defensar íntegrament. Solament he volgut contar aquesta curiosa anècdota per donar a entendre que, per aquest camí del pacte, poc hi podem confiar.

I per sobe pot confiar, si, a més a més, aquests senyors es dediquen a proclamar que les autonomies ens resultaran molt cares perquè ells pensen que els monuments a la burocràcia, els grans Leviatans de la capital, on reposen o es belluguen milers i milers de funcionaris, han de romandre igual de plens, la transferència de funcions, per tant, serà al seu mode de veure poc important i mentrestant, s'haurà de crear, com a Itàlia, un nombre immens de nous funcionaris que es mouran o reposaran a les "provincies" i així duplicarem els costos.

Es d'aquest punt de vista que la idea de l'autonomia perd tota la força als ulls del poble, que per la seva part ja hem vist que no té el cor prou calent, com per no reparar en els costos d'aquestes llibertats, que no estima prou.

Jo només vull dir que, per aquesta costosa autonomia, no hi voldria gastar una paraula més. L'Autonomia que no suposa avantatge no és autonomia, i l'autonomia que no simplifica res no és sinó una mentida més per llevar credibilitat a la veritable solució política que es deriva d'un veritable autogovern.

Política sanitària EL MEDICAMENT EN LA SALUT PÚBLICA I LA SEGURETAT SOCIAL

A - CONSIDERACIONS GENERALS

Davant la desconèixeria total del medicament a tots els nivells i alhora davant la confiança de la gent a consumir-lo de qual-sevol manera, tot ignorant el perill, i també davant la necessitat que veiem d'una estructuració farmacèutica com cal per a salvar el professional del Medicament, tant a nivell científic, com a nivell d'ésser un explotat per les "Multinacionals Medicamentoses", és a dir, els grans Laboratoris, ens hem proposat de donar a conèixer a l'opinió pública tota la problemàtica del Medicament, humana, social, sanitària, econòmica, ètica i fins i tot política. Perquè amb el medicament s'ha anat fent una política errònia i sovint molt perjudicial per als malalts, perquè l'únic destinatari del Medicament és el malalt. Les dificultats per a escometre aquesta tasca són enormes i, a més, hem de pregar els lectors deshabitats en les coses del Medicament que perdonin determinats tecnicismes, però no queda més remei. Aiximateix, s'intentarà de fer-lo el més popular possible, el problema.

Per a ficar-nos dins la problemàtica del Medicament d'una manera seriosa cal portar un ordre i alhora començar per la base i no per les circumstàncies, que és el que més coneix el públic. Per això escometrem el treball pel Medicament "per se", tot essent ben conscients que aquest caire és el més arid i més antipolular. Pensem que aquest treball vol ésser més una informació objectiva i clara del Medicament i tot el que l'enrevolta que no una mena d'article de debat. Creiem absolutament necessària l'educació sanitària i, sobretot, envers el Medicament. I més que necessària, urgent.

Aminoïna a molta gent les despeses de la Seguretat Social en general i de manera molt especial envers el Medicament. Això cal aclarir-ho i quan pertoquei tractar aquest afer ho farem objectivament i exhaustivament. Aquest és, evidentment, un problema força complicat, polèmic i no tan a l'abast de la gent com caldria, contràriament al que creuen molts il·lustrats. Per a comprendre'l, aquest greu problema, cal un estudi seriós i profund i, sobretot, objectiu, fins a arribar al mateix fons de la qüestió.

Però, què és el Medicament? Hom el definiria com una "substància material que administrada a un organisme prevé, corregeix i guareix una malaltia". Aquesta substància material conté una substància química i activa o principi actiu que s'extreu del que s'anomena Droga. Així, per exemple, una Droga seria "Capsula de Papaver Somniferum" (Adormidera) i els principis actius medicamentosos serien els alcaloides que conté: Papaverina, Morfina, etc. Amb això volem dir que el Medicament és una substància material DELICADISSIMA, perquè el Medicament més simple a DOSI TERAPEUTICA TE ACCIO DE MEDICAMENT, PERO A DOSI ALTA TE ACCIO DE VERI. Cal que la gent ho sàpiga, això. Però, a part d'aquest perill evident, n'hi ha d'altres: reaccions secundàries o residuals, al·lèrgies medicamentoses, contraindicacions, incompatibilitats... i, a més, l'hàbit tot descomptant el caràcter tòxic de Medicament. És necessari que tot això, informacions molt generals, sigui a l'abast de tothom per aconseguir ja una educació sanitària integral. No cal oblidar que avui la societat mallorquina, sobretot entre els infants i adolescents, és tal vegada una de les més medicades d'Europa. Aquest fet és greu. I precisament és força repetit per la OMS (Organització Mundial de la Salut). Això comporta un excés de dosificació que, a part de perjudicar la salut, exigeix per a guarir simples malalties, de cada vegada més, una sobredosi. És el que està passant, per exemple, amb els antibiòtics que els ceps microbians s'han tornat, per mutacions, antibiòtic-resistents. De fet, a Europa, es torna a utilitzar altra volta les sulfamides. Són problemes molt greus que entre tots cal resoldre, puix que a la llarga resultaria difícil trobar substàncies medicamentoses noves per a guarir malalties infeccioses, fins i tot, no complicades,

tal com el vulgaríssim "constipat comú".

El Medicament que, anacrònicament, ha esdevingut un "producte de consum i abús" més que no un veritable remei que compleix una funció clarament social i profundament humana, de consol individual (això és molt important de cara a deshumanitzar-lo) n'és l'eix on tothom s'hi aboca per a llevar-se les culpes de sobre i alhora esdevé una mena de justificatiu d'una Sanitat deficient a tots els nivells. Rera el Medicament s'hi amaguen, evidentment, a part d'organitzacions Capitalistes explotadores, tot tipus de justificacions, sobretot, avui, envers el desemborsament de la Seguretat Social. Però la realitat absoluta és que tot això, com hem dit, no és res més que una conseqüència lògica d'una Sanitat que pràcticament no existeix i d'una Seguretat Social que és un veritable misteri, però neo, pseudo o capitalista total. El fet que les gran empreses no facin prestacions a la Seguretat Social gairebé des de sempre i que tot el pes caigui sobre el treballador i les petites i mitjanes empreses, justifica part del que diem i a l'ensens podria aplicar-se una conseqüent teoria a la problemàtica del Medicament, encara que més complicada. No oblidem que el Medicament concebut com s'el conceb aquí, deshumanitzat, és una "cosa" manipulada per Multinacionals, intermediaris, professionals no farmacèutics, comerciants, propagandistes, representants i d'altres... Això és molt greu. Una cosa tan delicada com és el Medicament només pot ésser controlat, fabricat, servat, dosificat i humanitzat -tallment diu la Legislació Farmacèutica-, per professionals del Medicament, és a dir, farmacèutics. Caldria, encara que de passada, desmitificar la labor del farmacèutic, de negociant i burges, perquè, desgraciadament, ni pot ésser l'una ni l'altra cosa, i a la vegada, tampoc no pot ésser farmacèutic, que és més greu. Però d'això en parlarem en tocar el tema de L'Estructuració Farmacèutica.

Creiem que és força interessant que ja des de "Mallorca Socialista" s'intenti, potser per primera vegada, de proposar una Política Sanitària. Creiem que pot oblidar aquest camp. I a més que serveixi de pont de divulgació sanitària a l'abast de tothom.

Per avui basta. Tanmateix esperem, sempre dins l'ordre proposat, que a una sèrie de números de "Mallorca Socialista" sortirà a llum tota una problemàtica Sanitària, començant pel Medicament. La Segona Part esmentarà "Les Funcions Pròpies del Medicament i vies de Solució".

Jaume Armengol

**LOCALS
DEL
PARTIT SOCIALISTA
DE MALLORCA
PSI**

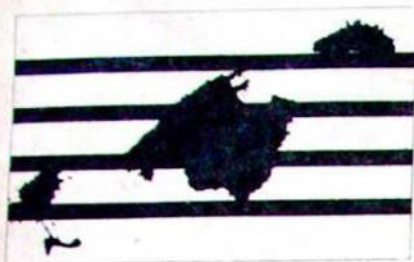
A CIUTAT DE MALLORCA

* AGRUPACIÓ TERRITORIAL CENTRE
carrer Conquistador, 4-1er.
telf. 22 39 32

* AGRUPACIÓ TERRITORIAL ARAGÓ
carrer Semolera, 4

A MONTUÏRI

* AGRUPACIÓ DE MONTUÏRI
carrer Weyler, 7

crònica política

Llorenç Capellà

En temps de figures els pagesos treuen els canyissos a assolellar, però miren sempre el cel de coa d'ull, temerens d'una barrumbada. Doncs als nacionalistes d'esquerra mallorquins ens passa exactament això: vivim perennement en temps de figures i encara anam xops de la darrera barrumbada, quan ens adonem que se'n acosta una altra. Vet-ne ací una prova: després de l'ensurt que ens provocà la UCD quan en el projecte pre-autonòmic va evitar d'anomenar la nostra llengua pel seu nom, ens visita el senyor Escurra i ens anuncia que Madrid S.L. ha decidit d'atendre els innombrables suggeriments del poble mallorquí i que, per tant, substituiran el programa televisiu Miramar per un altre emès des de Prado del Rey. Com feia Juan Palomo, el senyor Escurra ens ho programa tot ell sol. El programa serà bilingüe per tal d'acontegar tothom. Així veurem com les notícies importants seran oferides en castellà, mentre que tota una sèrie destinades a tocar-nos el cor seran donades en mallorquí. Evidentment, cas de dur-se a terme l'esmentada programació, en lloc de tocar-nos el cor ens tocarà una altra cosa, però això no s'ha aturat a analitzar-ho el senyor Escurra. Ell, com a bon servidor de la UCD se sent feliç si el seu amo s'hi sent i la UCD mallorquina no pot tancar barres davant l'adveniment, car si es produís aconseguir els dos objectius d'un cop. Per una banda allunyaria les Illes d'aquest fantasmagòric imperialisme anomenat Països Catalans que, tanmateix, tocant a la qüestió cultural comença a perillar-se com ens ho demostra la recent creació de l'Assemblea d'Escriptors en Llengua Catalana. D'altra banda, la UCD aconseguiria d'evitar la proliferació dins la nostra terra dels virus esquerranistes que actualment ens llança la televisió catalana i ens oferiria una programació tot còfida, tan lleugers d'intencionalitat com ho pugui ésser un tel de ceba. És, sens dubte, una bona barrumbada la que ens amenaça. Joan Santamaría, possible cara televisiva del nou programa, va descobrir la maquinació que es duia d'amagatots i el senyor Escurra ens l'ha confirmada. Un no

sap, si analitza les traves que constantment es posen a la nostra llengua, si ens trobam davant flagrants casos d'incultura o evidents casos de barra. En tot cas, tant la incultura com la barra, si provenen de les classes dirigents, esdevenen dos enemics clars del poble i, en conseqüència, cal lluitar en contra d'ells sense concedir-los treva. La UCD actua d'una manera molt ambigua en tot allò que pugui suposar conscienciació nacional de Les Illes. I el bloqueig de l'avanç de la cultura autòctona suposarà per a aquest partit una de les primeres batalles a guanyar. Tenim un cas concret: el festival de cinema que promou la Delegació de Cultura sent un suggeriment del Duc de Maura. Què li costarà, a la Delegació, el muntatge de l'esmentat festival? S'ha adonat el senyor Piña de la responsabilitat que té la seva Delegació enfront d'una cultura anormalitzada i que perviu en unes condicions insostenibles? Ha consultat el senyor Piña la conveniència d'aquest festival amb les entitats culturals il·lenques? ¿Sap què n'opinen els nostres intel·lectuals, d'aquest projecte? Que repasi únicament les subvencions que es donen per a la investigació, per a la normalització de la nostra llengua, per a la creació de beques universitàries i s'adonarà que el seu projecte cinematogràfic no suposa altra cosa més que la creació d'una superestructura cultural, capaç d'aprofundir l'abisme que separa les intencionalitats de la Delegació de les necessitats populars. És una cosa sabuda: quan en una llar no hi ha doblers per a dur diàriament pa a la taula, és incongruent omplir per un dia els plats de llagosta.

Hi ha núvols que anuncien barrumbada. Són grisos, gairebé obscurs. D'altres, d'un gris clar, són senyal de neu. I a free d'estiu se'n veu qualcun dins el nostre espectre polític. Pot haver-hi nevada i tal volta José María Lafuente, que exhibeix la insígnia blanca de la neu en els seus cabells, ens podria fer el pronòstic meteorològic. La "Nueva Derecha" vol arrabassar el protagonisme polític a UCD. Arellza sorgeix de les seves pròpies cendres. Un

temps va creure en la "Nueva España" de Ramiro Ledesma. Avui vol compartir la "Nueva España" al costat de Manuel Fraga. Sense cap mena de dubte el Conite és un home d'idees fixes i no cedeix un pam en les seves ambicions. Santiago Carriño s'ha cansat de declarar que ell afavoreix l'alternativa Suárez, perquè tem un govern format per Alianza Popular o per aquesta "Nueva Derecha". El cas és que ací, a Mallorca, podem aplicar la frase imperial: "Tanto monta, monta tanto, UCD como Alianza" a l'hora d'imaginar els guanys democràtics que aconseguiran tant l'un com l'altre per al nostre poble. Tot i això, l'arrelament de la "Nueva Derecha" suposaria una bona calabruixada per a les aspiracions nacionals, car possiblement rompia les possibilitats de diàleg que —malament resulti improductiu— la UCD admet. "Nueva Derecha" es presenta com una coalició defensora dels privilegis de classe franquistes i, per tant, contrària al reconeixement de les nacionalitats que rompia l'actual equilibri de classes. Per a nosaltres és preocupant, car no oblidem que la UCD a Les Illes es nodreix d'aquelles forces socials que a altres indrets i nacionalitats de l'Estat Espanyol, militen a les files d'Alianza Popular. Dins la UCD mallorquina no es troba el pic esquerrià amb el qual adoba Jiménez de Parga la UCD catalana i la Duquesa de Medina-Sidonia la UCD andalusa. Ací la UCD no té mistificacions: és com el café-café, dreta-dreta. Per tant quin seria l'electorat de la "Nueva Dere-

cha"? Facció comptes i se's imaginin situats dins el Gran i General Consell de Les Illes. Sens dubte la nefasta actuació del primer govern felipista hauria estat de molí i sucre devora la seva. A posta l'esquerra ha d'unir esforços. Cal que ens esforcem per tal de minyar les divergències de l'esquerra fins allà on sigui possible, car únicament amb la pressió d'aquesta esquerra organitzada es podrà empenyer el centre cap a unes postures nacionalistes més coherents. Si no ho aconseguim, correm el risc de tenir-ne tot l'any.

De tota manera, si bé la pluja és molesta sempre que arriba de capdesuelt, no hi ha res tan demoralitzador com que et tirin un poal d'aigua fresca al cap. I això, precisament això, un poal d'aigua fresca, llencen les centrals sindicals al cap dels mallorquins el Primer de Maig passat. Tots els parlaments, fets en castellà, no ens mereixen altra cosa que un rebuig total i absolut. A la nostra classe obrera cal parlar-li en la nostra llengua, la llengua catalana, perquè adreçar-s'hi en castellà no suposa altra cosa més que mantenir una militància llerrouxista. Reproduïm Marx: "No-més l'alliberament nacional del poble permet permet de superar la divisió i els odis nacionals i d'unir els obrers de totes dues nacions contra llurs enemics comuns, els capitalistes". Crec que sobre tot altre comentari. Eixuguem-nos el cap i procurem evitar les verbes de mal gust. Perquè de verba de mal gust cal qualificar l'esmentat muntatge de les centrals sindicals.

Contra la institucionalització del bilingüisme: per l'oficialitat del català

La normalització idiomàtica i cultural de Mallorca només pot arribar amb l'oficialitat plena del català i deixant el castellà com a llengua de relació amb l'Estat espanyol. És clar que hi haurà d'haver una llarga etapa d'adaptació per sortir de l'analfabetisme referit a la pròpia cultura, que patim ara. La cooficialitat, com a situació definitiva, és altament arribada per tal com estableix aparentment una normalització mentre, en realitat, perpetua una anomalia flagrant. Cooficialitat vol dir posar en peu d'igualtat teòrica ambdós idiomes a Mallorca quan, de veritat, tots sabem que el llast del passat juga decisivament a favor del castellà i empeny el català a una depauperització creixent i a una desvaloració social

alarmant, que fa possible la dimissió lingüística de la nostra burgesia. Ens afirmam com a nacionalistes i exigim la plenitud de drets per a l'idioma: oficialitat plena. Això, és clar, admetent el castellà com a llengua de relació de Països Catalans callà i respectant el dret a la pròpia cultura dels immigrants.

Quant al bilingüisme, som absolutament contraris a parlar de Mallorca com a "societat bilingüe". Mallorca fou i és, una terra lingüísticament catalana. El centralisme hi introduí un factor diglòssic: una llengua catalana popular i una llengua castellana oficial. I la situació és perpetua encara: diglòssia, doncs, i no bilingüisme. Ara bé, en aquests temps durs hi ha hagut l'allau d'immigrants castellanolparlants.

Alguns s'han integrat a la comunitat mallorquina. Altres formen autèntiques comunitats a part. Altres, a través del matrimoni sobretot, han entrat en contacte amb els sectors socials autòctons. El bilingüisme "natural", l'hem de reservar només per als fills d'aquests matrimonis de llengües diferents. En els altres casos, Mallorca és una societat marcada per la diglòssia: una llengua alta i prestigiosa (castellà) i una llengua baixa i desvalorada (català). Sense una reacció que restableixi l'oficialitat del català sabem, per endavant, quin serà el resultat de la lluita: destrucció de l'idioma autòcton després d'un procés de degradació creixent.

Damià Ferrà-Ponc

HEM DE COMENÇAR A PREPARAR L'ABSTENCIÓ?

Els qui a les darreres eleccions legislatives andrem a votar a homes perquè ens elaborassin una Constitució estable i apartidista: clara i breu, capaç d'agrupar les diferents alternatives de poder, i sobretot, que recollís les aspiracions dels països i pobles que conformen l'Estat, hem quedat una vegada més decebuts.

Un altre cop s'ha consumat el divorci entre país oficial i país real ja que el projecte de constitució que s'està discutint a les Corts no té ni sentit futur perquè no recull la nostra realitat sociològica.

Noaltres no podem assumir, no podem fer nostra, una constitució que ens nega els drets més elementals. Vegem-ne uns quants.

No reconeix el dret d'autodeterminació dels pobles: Si dem que el poble és sobirà per què negar-li el dret a decidir lliurement el seu futur? L'article 2, amb una insistència quasi neuròtica, s'encaparrota a mantenir termes tan divergents com els de "indivisió, indivisibilitat, unitat". No és això una forma per mantenir-nos en l'opressió simulant un comportament democràtic?

Nega el dret de federar autonomies: Tal com

va ocórrer amb el famós article 13 de la constitució republicana del 31, igualment ara els Països Catalans ens veuen condemnats a la dispersió i aïllament, malgrat tenir la mateixa llengua i cultura i una tradició confederal de més de cinc-cents anys.

No estableix l'oficialitat exclusiva del català: La cooficialitat del castellà i català no farà sinó accentuar la greu diglòssia que patim i al mateix temps evitarà la plena integració del sector immigrant, els quals seguiran essent ciutadans de segona.

Per tot això, nosaltres hem començat a pensar si hem de decidir l'abstenció. Hem de voler legitimar una constitució que ens nega la pròpia existència, que sola ens considera peculiaritat? I és que sota l'aparència d'una acció voluntària, aquesta constitució ens mantindrà en l'opressió i "legalitzarà" l'establiment de les forces d'opressió. Si volem tenir una constitució de Països Catalans hem de començar a preparar l'abstenció. Ens haurem d'abstenir?

Joanot Colom

NACIONS D'EUROPA QUE LLUITEN PER L'AU L'ALLIBERAMENT

Occitània: una voluntat de sobreviure

D'entre la gernació de turistes francesos que vénen a Mallorca, el mallorquí està avesat a distingir, per la parla, entre "francesos del nord" i "francesos del sud". El francès del nord parla una llengua fortament nasal, mentre que el "meridional" no fa aquesta veu de cap de nas i dona al seu parlar una cantarella que ens és molt familiar. Aquests darrers "francesos", xerraires, truosos i alegres són els nostres cosins germans occitans. I si qualche vegada parlen la seva llengua, el mallorquí aïça el cap, molt sorprès d'entendre una bona part del que diuen.

Segons els lingüistes, d'entre els idiomes derivats del llatí, quatre n'hi ha que són especialment germans: el portuguès, el castellà, el català i l'occità. I afegeixen encara que portuguès i castellà, d'una banda, i català i occità, de l'altra, formen dues parelles de llengües bessones.

Si prenim el mapa de l'Estat francès, identifiquem Occitània dient que, tot en gros, va de Clermont (Clermont - Ferrand en francès) a Narbona, i de Bordeus a Nîmes. Dins l'Estat espanyol la Vall d'Aran, i algunes valls sota administració italiana, són terra occitana. En total, un territori de 191.889 km², poblat per devers 12 milions d'habitants, dels quals només un 10 per cent, més o menys, parlan avui dia occità.

L'agressió de França contra Occitània va començar ja el segle XIII: la poderosa monarquia francesa anà devorant l'Alvernia, el Lengadoc

vol vileta i ontrou dins un café, els pagesos, que entre ells parlaven occità, es posen a xerrotejar un mal francès, com nins sorpresos en flagrant delict. Entre els joves, la situació va canviant força. A les ciutats, només parlem occità els nuclis d'intel·lectuals fortament conscienciats. A fora-villa, els vells.

Aquest és l'estat actual de la llengua viva més il·lustre de l'alta Edat Mitjana, en la qual italians i catalans escrivien poesia, així com els castellans l'escrivien en galaico-portuguès. Als Països Catalans, concretament, mentre que la prosa s'escrigué sempre en català, (o en llatí), fins el segle XV no s'usà sistemàticament la nostra llengua en poesia, per obra dels poetes valencians. Ramon Llull, per exemple, escrigué la seva obra en prosa en català (i en llatí i en àrab), però en haver de versificar recorria a l'occità. Sembla que Dante Alighieri va dubtar largament d'escrivre la Divina Comèdia en italià o en occità.

Entre els diversos dialectes occitans (lengadocià, provençal, alvernès, gascó) hi ha diferències fortíssimes. Per mor d'això és que avui dia es va imposant un occità nivellat, neutre, que té per base el dialecte lengadocià, el més semblant de tots al català. Si els intents per normalitzar la llengua occitana reeixien, seria possible una comunicació molt viva entre catalans i occitans, cadascú en la seva llengua. Ara ja hi ha moviments d'acostament catalano-occitans molt interessants.

Com ja hem assenyalat, Occitània és explotada econòmicament. Essent com un país ric, l'han empobrida. Dins el territori occità es produeix el 63 per cent de blat de tot l'Estat francès, el 58 per cent d'ordi, el 27 per cent de llet, el 26 per cent de bovins i el 95 per cent de sucre. No cal parlar de la producció de vi, tabac i fruita. Occitània és la primera polànica vitícola mundial. Malgrat tot, els viticultors occitans, igual com els catalans, són manipulats, enganyats i explotats.

Occitània rep avui dia una escola francesa que hi continua humiliant la llengua del poble, rep un turisme del qual només treu els inconvenients, rep el passaport per immigrar per manca de feina, rep la burla dels francesos perquè és un poble diferent, rep un exèrcit que expropria i ocupa el país. Per dir-ho curt i ras: Occitània és una nació conquerida, explotada i dominada.

No seria normal que tot aquest seguit d'injustícies no hagués produït una reacció. Dins el segle passat es produí una renaixença literària paral·lela a la catalana, però amb resultats molt diferents: mentre que a casa nostra la burgesia hi prenia part activa, a Occitània se'n desentenia i s'hi manifestava hostil i tot. Això s'inscriu dins la situació social de l'època a Occitània, i tot plegat explica la reculada

esfereïdora de la llengua. Una senyora catalana coneguda meua que devers el 1935 se n'anà a viure a Lodeva, una ciutat mitjana del Lengadoc, conta que tothom hi parlava occità. Actualment només s'hi sent parlar francès.

Es així com avui dia, per les carreteres occitanes, és molt freqüent de veure pintades com ara: "OC" i "França a la merda". Els partits polítics d'esquerra proliferen a Occitània i van prenent, ben sovint, posicions nacionalistes. I, cosa important, el moviment llibertari té a Occitània una significació important: la Federació Anarquista-Comunista d'Occitània, la FACO, publica la revista "Occitània Llibertària".

Els cursos de llengua oc-

citana proliferen, els tiratges dels llibres augmenten i per tot arreu se sent una revifalla. Una cosa és certa: la situació és crítica i costarà molt de desfer el mal que França els ha fet tot al llarg de set segles. Com deia un occità no fa gaire: "tenim mala peça al telor", però amb tot s'han fet progressos evidents.

De sempre, les relacions entre els Països Catalans i Occitània han estat intenses i variades. Avui dia, associacions com ara "Relacions Catalano-Occitanes" treballen intensament per enfortir els lligams entre aquests nostres bessons. Una cosa és segura: tot progrés nacionalista dels Països Catalans afavoreix Occitània, i la inversa també.

MIQUEL BINIMELIS

Pot esser molt interessant d'entrar en contacte amb:
Relacions Catalano-Occitanes
Passeig de Sant Joan, 98-63
Barcelona - 9

Altres adreces importants:
INSTITUT D'ESTUDIS OCCITANS, 11 bis, rue de la Concorde, 31000 Tolosa del Lengadoc.

LUCHA OCCITANA, B.P. 2138 34026, Montpellier

PARTIT NACIONALISTA OCCITAN, La Grangette de Carmejan, 84, Vedenner

MOCIERES

OCCITANIA LIBERTARIA (FACO) 33, rue de Vignoles, París, 20.

1. Alsàcia.
2. Bretanya.
3. Illes Canàries.
4. Cornualla.
5. Còrsega.
6. Escòcia.
7. Euskadi.
8. Flandes.
9. Friül.

10. Friül.
11. Galícia.
12. Gal·les.
13. Illa de Man.
14. Irlanda.
15. Occitània.
16. Països Catalans.
17. Sardenya.
18. Vall d'Aosta.

CONVERSA

Antoni Serra i Bauçà va néixer a Sóller algunes mesos abans de la guerra civil. Avui és un dels homes que amb més exemplaritat pública protagonitzen la lluita pel recobriment nacional del nostre país. Home apassionat pel treball intel·lectual, seua tasca inclou diversos i complementaris nivells d'acció: del periodisme a la novel·la, de l'organització cultural (director literari de la llibreria Torrefondador de Llibres Turmeda, responsable del Congrés de Cultura Catalana a les Illes) a la investigació històrico-literària. També és important la seva activitat política (militant del PSUC i del PCE, creador del PSAN a Mallorca, orador com a independentista unitari en la Diada per l'Autonomia del país, octubre) sempre orientada cap a la consecució de l'alliberament de classe i nacional, indesligable del poble de les Illes. A. Serra encarnaria a la nostra terra el model d'intel·lectual orgànic formulat pel marxista italià Gramsci.

—Tota la teua biografia coincideix amb el franquisme. De quina manera aquest fet ha marcat la teua personalitat i ha mediatitzat el teu procés de formació intel·lectual i política?

—Pens que en el meu procés polític hi ha dues etapes prou diferenciades, que per ventura coincideixen amb el meu procés lingüístic. La primera seria la de la immediata postguerra i vendria determinada per la influència del meu oncle Josep, Batle de Sóller durant la República, i per això, empressonat i condemnat a mort. Amb ell m'hi vaig relacionar a finals dels 40 i em feu veure que dins el mateix poble de Sóller hi havia dos estaments ben definits: el dels explotats i el dels explotadors. La petita burgesia sòllerica, amb pessetes fetes a Puerto Rico o a l'Estat francès, representava en certa mesura el poder franquista; bé dels ajuntaments, bé des d'altres posicions intermèdies. I no m'hi vaig sentir en absolut identificat. Tot aquest procés inicial, evidentment primari, començà a perfilarse durant els quatre anys que vaig estudiar a Barcelona.

Antoni Serra estudià medicina des de finals de 1952 fins el 1957 a Barcelona. Allà començà a relacionar-se amb els sectors esquerrans de la facultat i participava activament en les tasques clandestines col·laborant en la creació de diverses revistes clandestines.

—"És quan entrà en contacte per primera vegada amb sectors comunistes, amb gent del PSUC. Vaig estar bastant vinculat amb el procés de vagues del 56, amb aquell clima de terror. Una vegada vaig estar 24 hores a Laetana.

Tot el que m'havia dit el meu oncle s'acabà de perfilar amb una perspectiva de classe. Va ésser una època d'ampliació dels meus coneixements: vaig llegir Sartre i Kafka, els exiliats castellans i catalans, m'interessà Mallorquès, vaig fer les primeres lectures de Marx i Lenin. Però, a partir del tercer any de carrera, m'an vaig adonar que la medicina no m'interessava, que m'hi havia decantat per pressions familiars. Aleshores va començar a interessar-me escriure. Els meus primers articles se publicaren al setmanari "Sóller" signats amb el pseudònim de Drake. Ja m'havia decidit per una línia literària i vaig començar a col·laborar a algunes revistes de per Barcelona. Durant la meua etapa universitària no vaig tenir cap contacte amb els cercles catalanistes i en el PSUC aquesta qüestió ni es plantejava".

Des de la seva partida de Barcelona fins que torna a Mallorca, viu una anys de peregrinatge per diversos llocs de l'Estat: "És un cert reflex del descontent general de mi mateix i del món que m'envolta. Al comprovar com encara no és possible obrir una esclerxa al franquisme, entr en una crisi

La militància política

A començaments del passat mil·lenni a unes càrregues PSUC que llavors existien a Mallorca, després al PCE a l'altra vegada al PSUC —ara a Barcelona— i, en tornar a l'illa, cop al PCE. Després, més abandonaria l'organització.

—És un procés una mica

plex, no?

—"A causa del meu tipus de periodisme un grup de persones proposaren fer un seminari de teatre. Eren allòs molt joves, mai se presentaven com a tants de cap partit però jo vaig veure que en el PCE d'aquí, un temple que me felen i que vaig acceptar perquè estava cant una organització política pogués donar un major re-

AMB ANTONI SERRA

ment com a periodista i com a intel·lectual. De vegades, recordo, m'expressava com a un anarquista per a viure com revolucionari. El desafiament que me consideraven massa radical i, fins i tot, m'acusaven de petit burgès. Desmuntat allò, vaig entrar en contacte amb gent de Barcelona a través d'Antoni Lluís Ferrer que aleshores militava en el PSUC. Em convidaren a un seminari que feien i resultà que era del PSUC. Aleshores hi havia tres cèl·lules d'aquest partit a Clutat formades per soldats que estaven fent el servei militar. Desconecien que el PCE estés organitzat a Clutat i, a més a més, el PCE d'aquí no volia que entrassin militants del Principat, per por a no agafar una epidèmia catalanista o no al per quines cinc-centes. Jo vaig demanar l'entrada al PSUC i vaig començar a militar-hi. Quan els antics companys del seminari de teatre, temps més tard, m'em presentaren com a militant del PCE i em demanaren les possibilitats de que entrés en el seu partit, jo els vaig contestar que era comunista del PSUC. Això els va sorprendre i llavors conegueren l'existència de les cèl·lules. Lògicament es va fer el traspàs. Jo vaig entrar en el PCE i m'afiliaren dins el Comitè Provincial, amb tasques de propaganda".

—Lavors és quan t'en tornes a viure a Barcelona, no?

—Sí, i torn militar, lògicament, en el PSUC. Varen ésser anys molt importants per a mi. Va ésser una experiència molt

Antoni Serra torna altre cop a Mallorca el 1971 amb el projecte de fer-se càrrec de la direcció d'una llibreria que fos al mateix temps un centre emissor de cultura. Com a militant del PSUC, confiava integrar-se en l'organització del PCE d'aquí.

—Varen estar mig any sense venir-me a contactar. A mi això me resultà sospitós. M'en vaig adonar que hi havia prevencions contra mi. Vaig protestar però em passaren un any bo amb històries i cançons. Finalment, m'enquadraren dins una cèl·lula de professionals, però aquella experiència no anà. Si jo vaig deixar de militar al PCE no va ésser per un problema de ressentiment degut al període de marginació. Fou perquè no vaig veure una sortida idònia als criteris que jo havia anat formant-me com a nacionalista, com a home d'esquerra i com a home integrat dins l'àmbit de la cultura catalana. Això fou el que motivà la meua sortida del PCE. Una sortida, per altra banda sense gens ni mica d'escàndol".

La creació del PSAN

—És quan decideixes organitzar a Mallorca el Partit Socialista d'Alliberament Nacional (PSAN), no?

—Sí, jo vaig creure que hi havia un espai polític sense cobrir, el del nacionalisme d'esquerra. És aleshores quan un grup de sis persones varem començar a estructurar el PSAN. Ha de reconè-

seriosa se farà a partir d'una partita que facin uns plantejaments correctes. El que passa és que avui tenim plantejada, després de quaranta anys de dictadura feixista, la reconstrucció del país".

Sobre l'existència d'un moviment intel·lectual

—¿Crees que existeix avui a Mallorca un veritable moviment intel·lectual, amb clara consciència política de la nostra realitat?

—"Sincerament crec que no. Hi ha individus, algun petit grup de persones coincidents en determinats aspectes intel·lectuals i polítics. Per existir ara s'havia d'haver forjat durant la dictadura franquista quan la pràctica unitària enfront de l'enemic comú permetia acostaments i cohesions. Aleshores, però, no se produïen moltes i complexes circumstàncies. Entre d'altres, perquè els qui duïen una certa activitat sociopolítica-literària-intel·lectual eren bàsicament intel·lectuals clàssics: no hi havia pràcticament professionals. Eren bàsicament poetes o narradors, alguns periodistes, això condicionà molt el procés. També s'ha de dir que la consciència política no era excessivament important. No hi havia hagut, aleshores, tampoc un enfrontament Administració i intel·lectuals mallorquins. Aquesta praxi de persecució sols estava reflexada a nivell lingüístic. Hi havia una tèbia consciència política, una feble consciència d'opressió nacional".

—¿Quina fou la resposta d'aquests sectors intel·lectuals i professionals davant el Congrés de Cultura Catalana?

—"Se donaren tres tipus de respostes. Hi hagut un sector que hi treballà, i que va permetre que a Mallorca, a les illes, el CCC assolís un fruit considerable. Eren sectors que es movien en funció del Congrés, tot i que de vegades no tenessin prou aclarida la qüestió política. Hi va haver un altre sector de professionals i d'intel·lectuals que no hi participà gens ni mica; foren senzillament espectadors. I un tercer sector, bàsicament professional, que s'hi va enfrontar de manera sistemàtica: eren els espanyolistes. Hauríem de parlar d'un altre sector: la classe política. Tots ells feren la seva adhesió al CCC en el acte de la Plaça Major, però —exceptuant dos partits— s'en varen inhibir fins a les darreries de l'homenatge a Gabriel Alomar. De fet es limitaren a ésser espectadors i, de vegades, espectadors reticents".

—¿Com creus que caldrà un intel·lectual al compromís i, fins i tot, a la lluita política?

—"No existeix un sector intel·lectual globalitzat. Hi ha el grup d'aquells que s'aprofiten de les circumstàncies socials per a fer la seva feina i el grup dels qui estan treballant dintre d'aquesta societat. La meua definició de l'intel·lectual ja està feta, és la de l'intel·lectual orgànic de Gramsci. L'intel·lectual és o està formant part dels sectors dels explotats o està en funció dels privilegis dels explotadors. Aquestes són les dues opcions. Hi ha, sensiblement, persones que estan a un lloc o estan a un altre. A l'hora de fer una anàlisi de la nostra realitat cal tenir en compte que l'intel·lectual de Mallorca ha de tenir conjuntament consciència política i, també, nacional. La seva lluita ha d'ésser, per tant, a dos nivells: l'alliberament nacional i l'alliberament de classe.

A Mallorca no hi ha una tradició d'intel·lectuals d'esquerra, aquests són minoria. Fins i tot dins el catalanisme, que en un nivell de definició teòrica és bàsicament d'esquerra, a nivell concret i específic ha estat de dretes".

L'estratègia de l'esquerra a Mallorca

—Passem a una altra qüestió. ¿Quina creus que ha d'ésser avui l'estratègia de l'esquerra a Mallorca?

—"L'alternativa no és fàcil. En primer lloc, perquè els moments són confusos, els escolis confusos. Després del franquisme, després de que el famós trencament democràtic ens rebaixés fins arribar a una senzilla pacte, es van obrir espais polítics a base de renúncies, a base de rebalçar plantejaments... I Mallorca no n'és una excepció sinó més aviat un reflex.

Per altra banda, tot està mediatitzat pels mitjans de comunicació. A Mallorca hi juguen molt. Tot el que arriba a través d'un aparell de televisió o està escrit al diari és dogma de fe. Així, per a una alternativa seria d'esquerra hi ha moltes i greus dificultats. Així i tot, vull dir que s'ha avançat en una petita cosa —tot i que potser, estiguem hipotecant el nostre futur—. Almenys hi ha partits estatals que es plantegen uns reivindicacions autonòmiques i, també, la qüestió nacional. El que a hores d'ara encara no sé si això respon a raons tàctiques o si és un canvi estratègic. Ho veuram més endavant.

Enfront d'això, quines alternatives es podrien donar, partint de bases del tot realistes? És arriscat dir-ho. Pens que els partits que vulguin ésser nacionalistes amb totes les conseqüències i d'es-

querres essencialment, com a mínim han de partir de l'anàlisi molt aprofundida de la realitat social, política i històrica de les illes. Crec que no es poden plantejar, com a objectiu essencial, ésser partits electoralistes.

Ara bé, l'alternativa més real (i que, per a mi, ja comença a ésser utòpica) és la del nacionalisme a mínim tàctica, de les esquerres, dins aquest procés de reconstrucció del país. Seria la més escalent, però ja dic que comença a ésser utòpica perquè els partits semblen no veure-ho. Per a mi és evident, tanmateix, que cap partit d'esquerra en solitari pot guanyar a Mallorca uns eleccions municipals. I s'ha de valorar, també, què canvis podran proporcionar, seran senzillament una canvi de control municipal?

Caldrà adoptar la tàctica més escalent per ocupar al màxim els ajuntaments, i, com a mínim, preveure una estratègia per recobrar el país a més llarg termini. És utòpica, però dins la teoria política és l'alternativa més correcta. No dic que es guanyassin les eleccions però crec que se podria donar un dígit als uciadistes.

M'agradaria, malgrat tot, que guanyés les eleccions el PSOE. Sempre he dit que, encara que el PSOE no tinguí del tot aclarida la qüestió nacional —que no la hi sé, ni apropr fer-hi—, com a mínim és un partit d'esquerra i sempre hi ha la possibilitat que faci una anàlisi més correcta de la qüestió nacional. Jo crec que si el PSOE pogués guanyar les eleccions, el més idoni seria que els partits minoritaris, almenys a nivell estatal, li donassin suport. Després

ja s'arribaria a les entrades pertinents. El que no puc fer, avui, és plantejar alternatives oportunistes, ni alternatives a curt termini, ni alternatives d'avui per demà...".

Les possibilitats d'una burgesia nacionalista

—¿Crees possible l'articulació d'una burgesia nacionalista a Mallorca?

—"No existeix, no ha existit ni pot existir per ara perquè, evidentment, no és pot crear demunt un buit. En primer lloc, perquè no crec que hi hagi a Mallorca ni burgesia. El procés de la burgesia suposa una capacitat d'estabilització i a Mallorca només hi ha rics de nou (contrabandol, estraperlo...). I mai no han estat autonomistes i, lògicament, menys encara nacionalistes.

Jo comprendo que avui en dia hi hagi un sector d'aquells rics de nou, amb uns interessos encara per aclarir, que els agradija instrumentalitzar la qüestió nacional i, molt concretament, l'autonòmia. Però això és pur voluntarisme. Ningú hi creu en aquesta burgesia".

Des de l'apassionament i la reflexió, Antoni Serra viu el desenvolupament complex i contradictori de la nostra realitat. Les seves opinions són les d'un home que des de la lucidesa històrica de manera crítica i retròspera en els objectius que el nostre país té plantejats de manera irrenunciable: l'alliberament nacional i de classe. És la seva una veu que inclou a la fidelitat i a la lluita.

DAMIA PONS I PONS
JOSEP J. ROSSELLÓ

de l'intel·lectual ja està feta, és la de Gramsci. L'intel·lectual és o està en funció dels explotats o està en funció dels explotadors.

real, és la necessària unió com a mínim dretes, dins aquest procés de reconstrucció

important. Vaig entrar en el Comitè d'intel·lectuals i vaig tenir companys de veritable valia.

Però la qüestió nacional no es plantejava obertament i, a més, d'una manera fragmentada, multil·lingüística i multiracial. Era una qüestió nacionalista. Quan jo reivindicava que l'anàlisi del fet nacional es fes sense separar el País Valencià i les illes, la resposta era sempre la mateixa per part d'en "Gusti": això són qüestions a resoldre per les illes i el País Valencià, el PSUC no s'hi ha d'afiliar.

És en aquella època quan publico el meu primer llibre en català, "Gent del Carrer" recull tot el meu periodisme social fet a "Última Hora". És un intent de relacionar un poc tota la problemàtica de cultura catalana amb el món del treball, dels marginals... A mesura que anava treballant el llibre i escrivia les primeres narracions hi havia tot un procés d'evolució de coneixement de noves fonts d'informació: personatges polítics del temps de la República (Hernández i Mora, Joan Triunfo, Pitarra, Andreu Crespí), lectures en profunditat de Miquel de Sant Joan i de Gabriel Alomar, contactes personals... Tota aquesta gent, totes aquestes lectures, m'acusaven d'adeciar la qüestió nacional i va conduir el meu estat d'inseguretat que caracteritzava la meua etapa d'escriptor en català".

per que si hi hegués hagut un partit que hagués tingut clares aquestes coses jo hi hauria estat a militar. Jo llavors ja havia assolit molt d'arment que l'alliberament nacional i de classe anaven lligats. Aleshores el PSI no estava creat, s'anava creant. A més a més no m'interessava jugar amb el PSI perquè no veia prou clara tota la manobra d'algunes de les seves persones, molt concretament d'Antoni Tarabini i Celestí Alomar. A partir de l'Assemblea de Cura els plantejaments d'Antoni Tarabini me varen parèixer molt ambigus.

Avui encara crec que els plantejaments del PSAN eren correctes; el que passà és que arribaren massa tard. Els problemes, però, foren molts i complexos. Per ventura, els qui ens varem ajuntar no érem els més idonis, tal vegada estívem massa dremats d'abusos. En un moment donat hi va haver uns postures d'excessiva radicalització, que jo no creia necessàries ni convenientes a causa de com es desenvolupava el procés polític dins Mallorca. Llavors va ésser quan vaig decidir retirar-me de tota militància a qualsevol partit".

—Avui tu fas professió d'independència partidista, és que ja no creus en la militància política?

—"Malgrat tot, jo pens que la gent ha d'estar a partits polítics. Ho aconseguiria a ningú mai que no milités en un partit. La feina

CAMBRES AGRÀRIES O LA CONTINUÏTAT

A l'Estat espanyol, com tantes altres vegades, s'han fet canvis per pressions d'altres estats d'arreu del món, i també, com sempre, s'han copiat parcial i incorrectament esquemes determinats sense tenir en compte les realitats socio-polítiques, econòmiques i culturals ja no tan sols de les diverses nacionalitats, sinó ni de tot el conjunt. Aquest és el cas de la nova i estranya estructura de les Cambres Agràries. Sabem que el Govern de l'Estat espanyol ha rebut fortes pressions del govern francès perquè el nostre camp s'estructurés de forma similar al seu, a través de les Cambres Agràries, i així poder fer un front comú per lluitar en contra de determinats components del Mercat Comú que tenen la producció agrícola similar.

S'han fet unes eleccions i ningú sap el que són les Cambres Agràries, perquè les atribucions i funcions que tenen són un vertader contrasentit: per una part, un orgue consultiu; per l'altra, la representació del propietari davant l'administració. Per tant, el pagès que no és propietari o que no és el cap de família no hi està representat. Veim ben clar que el sistema emprat en aquestes eleccions és, de bell nou, el del règim passat.

A nivell estatal les eleccions a Cambres Agràries van esser un fracàs i una gran manipulació sobre tot dels dos partits de dretes: U.C.D. i A.P. Aquest maneig va començar ja en la confecció dels cens, tots sabem que els van elaborar els secretaris de les antigues "Hermandades". Aquests mateixos recolzaren candidatures de UCD i AP, es a dir, la Federació de Joves Agricultores i Federación de Agricultores y Ganaderos que en molts de casos es disfressaren dins candidatures independents.

Això és el que ha passat pertot arreu de l'Estat espanyol. Ara intentarem analitzar amb una mica més d'atenció el procés de tots aquests fets dins els Països Catalans i especialment dins les Illes.

Al Principat va dominar l'abstencionisme, sols va votar un 20 per cent. Aquest 80 per cent d'abstencionisme va esser un triomf de la Unió de Pagesos perquè sols es presentaven els sindicats de dretes. Un dirigent de la Unió de Pagesos de Catalunya va explicar les raons del perquè no s'havia presentat, l'havien que era una mala jugada del Govern perquè dins el camp continuassin les estructures de sempre i així impedir el lliure desenvolupament dels sindicats democràtics.

Amb això queda ben clar que el govern no ha tengut mai cap incidència dins el sindicalisme i per tant no li queda més remei que crear organismes a la seva imatge i semblança.

Al País Valencià va guanyar la AVA (Asociación valenciana de agricultores) recolzada per UCD. Les eleccions van esser prou manipulades pels dirigents de la Càmera de Valencia per aclaparar tots els llocs en front de la candidatura de la Unió de Lauradors. Va votar un 30 per cent.

A les Illes l'abstencionisme va esser també molt elevat. A Mallorca sols va votar un 24'3 per cent sobre un cens de 30.690; a Menorca un 27'9 per cent sobre un cens de 1523 a Eivissa un 28'43 per cent sobre un cens de 3799.

Les diverses candidatures que es presentaven van esser: Independents, COAG, FRISONA i FTT.

La Unió de Pagesos, com totes les altres unions que formen part de la COAG, en un principi va decidir boicotejar les eleccions. Això va provocar que fos el blanc dels partits grossos, tant de UCD i AP com del PSOE. Pels primers era l'ocasió per destruir la Unió de Pagesos, practicant la política del desacredit, al mateix temps que creaven candidatures independents i oferien llocs a gent de la Unió de Pagesos fent moltes promeses. El PSOE aprofitava per introduir el seu sindicat, la FTT-UGT que fins ara no havia pogut medrar, practicant una

política de participació en les eleccions. Se va posar en contacte amb gent de UP per formar candidatures conjuntes. Està clar que les intencions de la FTT eren d'afegir el protagonisme com a sindicat pagès.

Tot aquest joc era molt perillós per a la Unió de Pagesos i va crear moltes tensions entre els seus membres. Això va esser, en certa manera, una de les causes principals que els varen decidir a presentar-se.

Les llistes d'independents, llevat d'alguns casos que es formaven per gent simpatitzant de UP, estaven integrades per 4es persones que abans manejaven les "Hermandades", candidatures potenciades per UCD i AP, encara que AP presentàs candidatures amb el nom de FRISONA Balear.

Gràcies a totes aquestes manipulacions els independents han tengut majoria, per tant queda ben clar que no ho eren tan independents, sinó que molt bé haurien pogut presentar-se baix les sigles de UCD, AP.

Per formar la candidatura d'independents a la Cambra Provincial es va fer una reunió al Teatre Sindi cal on es van elegir els que la formarien, i com que a la UCD no li agradaren els resultats, va fer la seva llista (una vegada més va mostrar el seu caire democràtic).

El PSOE, després del poc èxit obtingut no ha pogut influir gaire en els resultats de les eleccions a la Cambra Provincial.

Els resultats del primer escrutini de les provincials va sorprendre a UCD i AP ja que entraven a formar part de les Cambres tants d'elements dels seus com de UP, però en el recompte posterior, per desequilibrar, es va donar una papereta que era nul·la com a vàlida i així desigualava els vots. Entren a formar part 13 elements d'UCD, AP i 6 d'UP.

A aquestes maniobres ja hi estam tan avesats que ja no sabem reaccionar.

ANDREU OLIVER OLIVER

RECUPEREM LA NOSTRA HISTÒRIA

L'11 de Juliol de 1715 (II)

L'Estat valencià fou el primer a caure en mans de Felip IV, no endebades és l'únic país català que té frontera amb Castella. El moment decisiu fou la batalla d'Almansa (1707) on els valencians foren derrotats per les forces castellano-franceses. Les forces de Felip IV feren un gran escalament al País Valencià, i entre les seves fetes és memorable, encara, la destrucció total de Xàtiva, ciutat que s'ha distingit per oposar una molt forta resistència a l'invasor. Fins i tot el nom li fou canviat pel de San Felipe, en honor del rei castellà, nom que, per sort, no arrelà. Felip IV s'apressà a reduir el País Valencià a una província, sotmesa al govern i les lleis de Castella, mitjançant el primer decret de "Nueva Planta". (29 de juny del 1707). El decret parlà del "just dret de conquesta i... la conveniència de reduir tots els regnes d'Espanya a la uniformitat d'unes mateixes lleis, usos, costums, tribunals... que hauran d'esser els de Castella, tan lloables en tot l'univers". El català hi fou suprimit com a llengua oficial, i les lleis castellanes foren establertes totalment, fins i tot en el dret privat.

El Principat de Catalunya resistí més les escames. Finalment la resistència es concretà fonamentalment a Barcelona, ciutat que sofrí un setge de 13 mesos amb un heroisme per part de les forces regulars i de tota la població sols comparable al clàssic de Sagunt. Les forces castellano-franceses eren comandades pel generalissim del rei francès, el duc de

Berwick. Durant el setge, Barcelona rebé tropes, municions i aliments per mar, procedents de Mallorca que fou l'únic sosteniment de la ciutat martiritzada. Al límit de la resistència física, la ciutat de Barcelona caigué, i amb ella tot el Principat, en mans de les forces franco-castellanes l'11 de setembre de 1714. Per això els catalans del Principat celebren aquest dia la Diada Nacional. La repressió del Principat fou dura, llarga, sagant i cruel. Igual que al País Valencià, hi foren desfeites les institucions estatals pròpies, fins i tot les universitats, i prohibí l'ús del català en els organismes provincials castellans creats per un altre decret de "Nueva Planta" (1716) especial per al Principat.

Amb la caiguda de Barcelona només restaren lliures de Felip IV Mallorca, Eivissa i Formentera, emparades sota les estructures de l'Estat de Mallorca. Fou, per tant, l'Estat de Mallorca el darrer a esser destruït de tots els estats catalans: Per una vegada el fet insular era un avantatge. En la resistència de l'Estat de Mallorca feu un paper molt important Josep Antoni Rubí i de Boïadors, marquès de Rubí, llavors virrei de Mallorca. El virrei era el representant i lloc-tinent del cap de l'Estat, i per això cap de les forces armades i dels afers militars.

Tot just començà el setge de Barcelona, Rubí començà a fortificar Ciutat a l'espera de l'escames de les tropes franco-castellanes. Immediatament després de la caiguda de Barcelona,

Berwick pensà que amb l'escalament que hi feu bastaria enviar un missatger a Mallorca perquè aquesta es retés. No obtingué resposta, hi envià una esquadra comandada pel general Dautcourt. L'esquadra arribà a Ciutat el 10 d'octubre de 1714, però se'n tornà a Barcelona dia 18 d'octubre amb la resposta que Mallorca no capitulava. En aquell moment els mallorquins confiaven de l'ajut promès pel seu rei Carles III, emperador d'Àustria, i de l'ajut dels seus aliats, els anglesos, establerts a Menorca.

El problema militar del sotmetiment de Mallorca era estrictament naval, no d'ocupació militar sinó de domini marítim. D'aquí la importància cabdal de l'actitud que pogués prendre la potència naval anglesa, capaç de suprimir la potència naval franco-castellana. Per contra, l'Imperi, austríac, no disposava de força naval suficient per a la comesa. A més semblava que els anglesos, després de passar per la vergonya d'haver abandonat a la seva sort el Principat de Catalunya, estaven més disposats a complir els seus compromisos. Per això quan Berwick comprengué que Mallorca només capitularia per la força, entengué que calia que Anglaterra romanés neutral. Les maniobres diplomàtiques de Felip IV, i sobretot les del seu avi, el rei francès, aconseguiren de mica en mica la no-belligerència d'Anglaterra. De fet l'Estat de Mallorca només rebé una minsa ajuda de Carles III, consistent en 2.225 soldats, d'ells 1.200

alemanys, que foren transportats de Nàpols a Ciutat en naus mallorquines i que arribaren a Ciutat el 2 de febrer del 1715. Malgrat la poca ajuda, fou aquesta significativa, ja que Carles III no n'envià cap a Barcelona durant el setge.

Amb l'esperança d'ajuda de Carles III i d'Anglaterra, els mallorquins se sentien segurs i disposats a defensar-se. El 9 de gener de 1715 es reuní el Gran i General Consell i per unanimitat prengué els acords necessaris per a la defensa de l'illa. Així, i per disposició del Gran i General Consell de 30 de gener s'acordà fortificar les ciutats d'Alcúdia i de Mallorca, únics recintes emmurallats i llocs on s'esperava que desembarcàs l'enemic. El patriotisme mallorquí subministrà gent i diners per a les fortificacions, tot el poble hi participà, remarcant els cronistes que les dones es destacaren molt en les obres.

Però mentre tot era febre de resistència i patriotisme a Mallorca, els vents de la política internacional no bufaven bé per a ella. Anorreats el País Valencià i el Principat de Catalunya, les úniques esperances dels mallorquins eren Anglaterra i Carles III. Aquest avi descobrí els efectes de la diplomàcia franco-castellana sobre Anglaterra. Carles III sabia que sense la potència naval d'Anglaterra no podria defensar Mallorca. Per això envià una lletra a Rubí, el 20 de febrer de 1715 on li comunicava l'actitud inhibidora d'Anglaterra i li pregava que miràs d'evacuar Mallorca salvant l'exèrcit i,

si fos possible, els Furs (Constitució) de Mallorca. Aquesta lletra arribà a Rubí a la darrera del març, quan tota la població era plena d'entusiasme i col·laborava a les tasques de defensa. Justament l'abandó de Mallorca per Carles III coincidir amb el desistiment momentani d'atacar-la per Felip IV. En aquell moment Felip IV no tenia pólvora a bastament per a l'empresa i a més estava impressionat pel patriotisme i esperit de defensa que mostraven els mallorquins.

Aquesta situació d'indecisió de Felip IV fou aprofitada pel rei anglès, desitjós de fer honor als compromisos contrets d'una manera pacífica, sense recórrer a les armes, perquè de moment es conformava amb allò que obtingué mitjançant la Pau d'Utrecht. Per això promogué una solució pactada al conflicte. Les conferències es feren a París durant el mes de maig. El rei anglès, mitjançant el seu ambaixador a París, representava Carles III, i el rei francès, mitjançant un delegat, representava el seu nét. El tema de les Conferències eren les condicions per l'evacuació de l'exèrcit de Carles III de Mallorca. Els acords foren difícils per la intransigència de Felip IV, que procurava suavitzar el seu avi. Primer de tot hom acordà que durant el desenvolupament de les Conferències ni Felip IV atacaria Mallorca ni Carles III hi enviaria socors. Finalment els delegats pactaren que Carles III renunciaria a Mallorca i al seu estat, però que aquest estat disposaria dels mateixos Privilegis i Furs (Constitució) que en temps de Carles II. El 25 de maig sortiren de París els missatgers que portaven aquest acord perquè fos ratificat, o no, per Carles III i per Felip IV.

Però Felip IV usava les Conferències per a refer i aprovisionar el seu exèrcit després de la campanya al Principat de Catalunya, aprofitant-se així del fet que Carles III no enviava reforçaments a Mallorca. Trencant els acords, l'exèrcit franco-castellà sortia cap a Mallorca l'11 de juny de 1715. El comandament suprem era el lloctinent de Berwick, el general d'Assfeld, i l'esquadra era comandada pel general Pedro de los Ríos. L'esquadra fou vista dia 13 de juny a Banyalbufar navegant cap a Ciutat. Tement el marquès de Rubí un desembarcament a Santa Ponça, reforçà aquesta costa. L'artilleria mallorquina disparà sobre l'esquadra enemiga des de Santa Ponça. L'esquadra es retirà fora de l'abast dels canons. Dia 15 de juny l'esquadra enemiga es dispersà a causa del vent. Rubí pensà que es dirigien a Alcúdia i per això hi envià reforços. Però el mateix dia 15 a les 6 del capvespre desembarcaven a Cala Ferrera (a prop de Porto-Petro) l'avançada de l'exèrcit castellano-francès, constituïda per dues companyies de granaders de Castella. El desembarcament es feu sense trobar cap resistència i en condicions òptimes, de manera que l'endemà ja havien desembarcat 4.000 homes, amb la seva impedimenta i cavalls.

Daniel Bastida

LLUITES CIUTADANES

Si analitzam les darreres lluites ciutadanes, descobrim dins totes un denominador comú: la manca d'autonomia i de canals de participació ciutadana de la nostra illa.

La dàrsena, una decisió presa a les altes esferes, amb tota l'especulació possible, però sense cap consulta prèvia a les persones de la barriada, a l'Associació de veïns del lloc, a la gent que fa temps que hi viu.

Quan se saben els projectes que hi havia de construcció de la dàrsena, l'única alternativa era, ja, sortir al carrer per informar-ne l'opinió pública, reivindicar una cosa que ens volen prendre, una cosa que és totalment nostra. És ben segur que als "senyors" que tenien projectada la construcció d'una dàrsena petroliera, sols no els va passar pel cap que calia consultar una veïnatia d'aquella zona; si que devien mirar, però, les influències i "el bo" que poguessin tenir a qualsevol ministeri a Madrid.

Amb caràcters molt semblants a aquest, tenim el cas de l'autoplata d'Inca. Die semblants perquè ens en vàrem temer quan la començaven, quan un estol de gent, donant raons, anà a aturar les obres. Tampoc aquí els promotors no han trobat que ho pagés de donar cap explicació al poble, o escoltar-se les diverses opinions de tècnics de la Unió de Pagesos, etc. Això, dins la nostra "democràcia" nova de trinxera, són benèdictes: l'única resposta que hi hem tingut ha estat un atac de la Guàrdia Civil, amb les seves bales de goma. També en aquest han prevalgut les decisions centrals, per damunt Mallorca.

A la platja del Trenc s'ha encetat la darrera lluita: encara no en sabem els resultats. Una cosa és clara: que els camperans volen disposar de les pròpies platges, i no accepten que siguin lloc d'especulació. Si més no, sense una consulta popular prèvia.

Vet aquí tres fets, però en seguran d'altres i d'altres.

tres mentre dins el poble no tenim òrgans de gestió i decisió, mentre per fer qualsevol cosa hàgim de consultar-ho a Madrid o, cosa molt pitjor i en què ens veim cada dia, que per la premsa ens assabentem que a Madrid han decidit sobre la nostra terra i el nostre poble.

Una cosa que no s'adiu amb tot això: segur que molts qui tenen telèfon directe amb Madrid assisteixen a la Diada Autonòmica el 29 d'octubre: de fet, la major part de vegades funcionam com una

pseudo-democràcia, pseudo-projecte de pseudo-autonomia, que sols no arriben a les plataformes de decisió popular.

Davant una problemàtica ciutadana urgent, hi ha necessitat de promoure aquest canal perquè vertaderament el nostre sentit de poble i nació siguin una realitat, una realitat que anem construint dia a dia, sense engan de cap casta.

M. Alemany

II Encontre de Ciències Humanes i Socials dels Països Catalans

Per als dies 8, 9 i 10 de Desembre està previst aquest II Encontre de Ciències Humanes i Socials del PPCC, a la nostra Ciutat de Mallorca, en el Palau de Congressos del Pueblo Español.

El I Encontre es va realitzar a la Primavera del 76 a Perpinyà (Catalunya-Nord). Ara que sembla que la convivència cívica es va imposant, una trobada d'aquest tipus que ajudi a aclarir aspectes damunt la nostra realitat nacional és molt positiva i d'aquesta manera, el debat sempre obert ha de dur cap a solucions a la nostra problemàtica econòmica, política i cultural. L'organització corre a càrrec de la Facultat de Lletres i l'Obra Cultural Balear. Des d'ara fem una crida a tots els militants, simpatitzants i poble mallorquí en general, a assistir en la mesura de les seves possibilitats a aquest II Encontre, i als especialistes en alguns dels temes en els diversos camps de les ciències socials a participar-hi en l'elaboració i discussió de les ponències i comunicacions.

Per a més informació es pot acudir a la Facultat de Lletres.

Del "problema" homosexual (I) REPRESSIÓ HOMOSEXUAL? NO, GRÀCIES

Fins devers mitjan segle passat, els qui negaven Déu, els qui no sabien parlar i els qui practicaven la "sodomia", eren empresonats a les mateixes presons. Abans, els primers i els darrers eren, senzillament, cremats a les fogueres de la "Santa" Inquisició.

El mot "homosexual" fou inventat el 1869 pel metge hongarès Benkert. El pensament pseudo-científic de la psiquiatria ha anat transformant aquella intolerància bàrbara de les fogueres, en intolerància "civilitzada" d'internats i reeducacions.

"El problema de l'homosexualitat" diuen els gais: és un problema fals, un problema artificial. No és el desig homosexual el que causa problema, sinó la seva repressió. El problema de l'homosexualitat és un problema creat per la ideologia dominant heterosexual. Quan s'acabin les diferències entre els sexes, no hi haurà homosexuals. Tampoc no hi haurà heterosexuals. Tothom serà humanosexual. NOSALTRES DEIXAREM D'ESSER HOMOSEXUALS EL DIA QUE ELS HETEROSEXUALS DEIXEN D'ESSER HETEROSEXUALS.

L'opressió de l'homosexual és deu bàsicament a una ideologia, el sexisme, i a la seva traducció al pla homosexual, l'heterosexualisme, i als aparells que sus-

tenten i encobreixen aquesta ideologia.

La burgesia necessita individus socialment adaptats a les relacions que ella imposa: les relacions de producció. Per això, els estrats dominants de la societat actual (tant els del capitalisme de tipus occidental, com els del capitalisme d'Estat), disposen d'un procés de submissió de l'individu a llurs normes de comportament. La ideologia dominant tendirà a codificar totes les relacions entre els individus, tendirà a marcar-los amb la seva empremta: des de la "normalitat" en la vestimenta, reveladora del lloc que ocupa cadascú, fins al llenguatge.

En aquest procés, que impregna tota la societat burgesa, és on se situa la norma sexual, decisiva per a la burgesia al nivell de codificar les relacions entre els individus. El discurs social forjat i inculcat per la burgesia codifica en funció d'una norma ideal i, per tant, irrealitzable, les pràctiques sexuals pròpiament dites, els comportaments afectius i les normes culturals. Això és el que hom anomena sexisme.

No és arriscat d'afirmar que l'interès sexual exclusiu d'un sexe per l'altre no és una cosa natural, sinó producte de la ideologia dominant. Estant, doncs, l'actitud original de

l'impuls sexual basada en la indiferència de l'objecte sexual, la pressió de la norma burgesa es dirigirà principalment a limitar, coartar i canalitzar aquest impuls a través de les relacions heterosexuals, tot exclouint l'homosexualitat del cos social. Això és el que hom anomena heterosexualisme.

Així doncs, i puix que la burgesia perpetua la mil·lenària dominació de l'home damunt la dona, la norma sexual que imposarà serà una norma fal·locrítica, masculista.

En un altre ordre de coses, la norma sexual burgesa postula que sols és normal, natural, la relació entre sexes diferents, perquè possibilita la reproducció. Així condemnarà com a anormal, "contra natura", tota relació entre els individus del mateix sexe. L'homosexual representa un desafiament a la norma heterosexual establerta, una "perillositat social", pel que té d'atemptatori contra la família, i també pel fet que el ple alliberament sexual implica la destrucció de qualsevol casta de repressió. En conseqüència, és rebutjat com a asocial i s'entén que cal que sigui "internat en establiments especials" per a la seva "reeducació i reinserció dins la societat".

Pau Ferretjans.

GLOSES

La nostra televisió

Serà una bona passada si és cert el que ara m'han dit. Volem rompre l'esperit d'un Poble a marxa forçada. Volem donar ensaimada però... nostra a Madrid.

I si el torner que la pasta és el gran intel·lectual Doctor Criuso del Val amb això crec que ja ens basta. Déu ens guard si algu la pasta! que pasta d'aquesta casta dóna agrura i sols fa mal.

Perquè re cent mil punyets! No em digueu que un bon pastat ens va fer televisat quan parlava dels suets. Per llogar-hi cadiretes! Sense tenir quinyets va fer un bon assassinat.

Ja sabeu el que ens espera si tenim els ulls tan clucs! Rosegarem com bis ducs anant sempre cap enrere. Què tenim dins la molinera que deixam a la primera que ens tractin talment uns rucs?

Si no pegam una ostreia i posam ben ilons els peus, cultura de pal amb fideus menjarà nostra Roqueta. Mirar com pleix, ben neta la tasca, fins que ben drata vegem la nostra: Son Reus.

Mentre ve, lluitem des d'ara, lluitem tots sense descans, que no ens fugi de les mans. Però avui, volem encara televisió sense tura servida neta i ben clara pels Països Catalans.

Poble, no veig que calles si saps que no hi ha confort. Si veus que et peguen tan fort, espolsa dels ulls les palles, no fugis de les baralles, que no es guanyen les batalles fent el sord o fent el mort.

Llorenç Mora

A LA SENADORA JUANA ARCE MOLINA C.U.C.D.

Senadora, senadora Joana d'Arce i Molina, he vist que tan be patina que, si volia, senyora, seria gran guanyadora dins l'art del bon patinar. Dir que a les illes hi ha tres idiomes, m'ha mort. Capui a vostre dret o tort sols és un: el català.

Llorenç Mora

MALLORCA SOCIALISTA BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom _____
 Adreça _____
 Població _____
 Província _____
 Tel. _____
 M'interessa una subscripció:
☐ Anual 300 pess.
☐ Anual 500 pess.
 Forma de pagament:
☐ Rebut domiciliat a un Banc
☐ Rebut a domicili _____
 Compte n.º _____
☐ Enviar l'import _____
 Tel. n.º _____
 Sig Post. _____
 Signatura _____

* Inclou números monogràfics

Per la vostra comoditat (i la nostra) domiciliem els pagaments al banc.

PERE MIRALLES:

UNA VIDA DE LLUITA PER LA DEMOCRÀCIA

Pere Miralles, "Malherba", és un dels homes més significatius de Montuïri. Sens dubte és l'home que ha lluitat més per la democràcia dins el nostre poble. Pagès de professió, director de la Banda de Música de Montuïri, vicepresident de l'Obra Cultural Balear, un dels promotors de l'Associació de Veïns de Montuïri, vocal del Patronat de la Música, secretari local de la Unió de Pagesos, vocal de la Cooperativa, militant del Partit Socialista de Mallorca (PSI), cap de la llista elegida a les darreres eleccions a Cambres Agràries... Poques persones poden aportar un balanç de feina tan complet com el d'en Pere, sempre dins les organitzacions de base.

Mallorca Socialista. — Pere, com a pagès i militant dins organitzacions pageses, creus que va canviant la mentalitat del pagès mallorquí?

P. Miralles. — La gent afiliada a la Unió de Pagesos ha fet un canvi molt profund. Sobretot els pagesos que van participar a les assemblees quinzenals o que han intervingut als actes convocats es comencen a adonar que una alternativa per al camp mallorquí vendrà des de l'esquerra i des de Mallorca. De la dreta i del centralisme no en podem esperar res de bo i d'això, el pagès en comença a esser conscient. Ara bé, fora del nostre sindicat, les coses continuen igual que abans, si bé hi ha un debat obert que a la llarga obrirà els ulls a la gent.

M.S. — Des de la fundació de la Delegació de l'Obra Cultural Balear a Montuïri, vares pertànyer a la junta directiva. Podries fer una valoració de la tasca feta per

l'Obra a Montuïri?

P. M. — Ens hem de situar al temps que en Franco era viu, amb el franquisme encara ferm dins un poble de dos mil cinc-cents habitants. Durant quatre anys hem anat fent tota casta d'activitats, estudiant en cada cas totes les possibles reaccions de la gent, sempre arran del prohibit per fer una passa en avant, per regular-ne dues al més petit error, utilitzat despietadament per la dreta. Els resultats, però, són molt positius. Temes tabús encara a molts de pobles de Mallorca, són superats dins Montuïri. Hi ha un grup de joves amb ganes de fer feina, els partits d'esquerra són forts, és un dels pobles que va votar nacionalisme, etc. Tot això ha estat possible gràcies a un equip que ha estat unit durant tots aquests anys, fent cara el temps de les castanyes, maldament ara gent que es diu democrata i sempre ens haoria atacat, trobi que som

uns il·lusos.

M.S. — Continuant parlant de temes culturals, que al nostre cas són polítiques per desgràcia, ¿com veus el moment cultural al poble de Mallorca?

— Convé assenyalar que per a mi un home culte no és el qui ha assimilat millor els ensenyaments a l'escola o a la universitat; tot al contrari, pot esser més culte un home que no sap llegir ni escriure si és conscient del lloc que ocupa dins la societat com a individu i com a poble. També convé puntualitzar a quina cultura ens referim: si és la cultura del poble mallorquí, és evident que allà on s'ha conservat és dins els pobles, i més concretament, dins la pagesia. Així, els pagesos han conservat la llengua, les tradicions i els costums, la música, etc. i això és gran part de la cultura popular.

— En Pere ha estat durant tota la seva vida la represen-

tació de l'oposició al franquisme dins Montuïri. Tractat de comunista quan aquesta paraula encara era terrorífica, o bé de foll quan sovint, gosava alçar la veu dins el cafè defensant els drets més elementals de l'home.

M.S. — Perquè t'afiliaries al Partit Socialista de Mallorca (PSI)?

P.M. — Perquè som mallorquí i perquè som socialista i nacionalista. En aquest sentit crec que és el partit amb les coses més clares i l'únic que podrà donar una alternativa autònoma vàlida, perquè no depèn d'una central a Madrid. A més, crec que a la llarga serà el partit de la pagesia mallorquina, que ja comença a esser nacionalista, i de la classe treballadora en general quan assumeixi que no hi pot haver alliberament de la persona si tot un poble, una nació, està oprimida.

Un fet que demostra que

els interessos dels partits parlamentaris no són els de la pagesia, és que els pagesos no han estat cridats a formar part de les comissions que fan feina sobre l'Estatut d'Autonomia. Per què no està en compte la Unió de Pagesos, sindicat amb més de dos mil afiliats? Quina classe d'Autonomia tendrem si no procura potenciar l'agricultura mallorquina?

M.S. — Les eleccions municipals s'acosten. ¿Com les veus i quins problemes tendran els futurs Ajuntaments?

P.M. — Seran unes eleccions, com les generals, molt condicionades per la televisió. Crec, però, que s'ha de fer el màxim d'esforços per guanyar llocs a la dreta. Ens hi jugam molt: en els pobles petits de l'interior i principalment agrícoles està en joc la supervivència.

Els pobles es moren, el camp no dona per a viure, no es creen llocs de treball i

els joves emigren a Ciutat. Així, els futurs Ajuntaments no solament es trobaran endeutats per la mala administració dels darrers ajuntaments franquistes, sinó que hauran de potenciar l'economia del poble. És clar que per a això hauran de disposar de molta més autonomia econòmica i política. D'aquí la importància que tendran els futurs ajuntaments amb vista a la representació dins el Gran i General Consell.

Podríem parlar molt més amb en Pere. Un home que ha fet possible, junt amb al-

tres, la formació de la Unió de Pagesos a Mallorca, que dins Montuïri ha copat tots els càrrecs a la Cooperativa i a les Cambres Agràries. Un home que ha fet popular la Banda de Música dins i fora Mallorca i, en definitiva, un home que ha posat el seu gra d'arena per la lluita contra el capitalisme.

Comunicats

"ASTILLEROS"

El Partit Socialista de Mallorca (PSI), davant la situació en què es troben els treballadors d'"Astilleros de Mallorca S.A." destia fer públics els punts següents:

1) La proposta dels treballadors de fer intervenir un tècnic per cada part, per tal de prosseguir amb les discussions entorn de la determinació de la massa salarial i la més idònia i democràtica, així com la més adequada al vertader esperit de diàleg.

2) Les reticències dels dirigents de l'empresa a negociar a partir d'aquestes bases, no fa sinó posar en descobert la seva manca d'interès perquè s'adarequi realment la qüestió abans esmentada.

En aquestes circumstàncies, el Partit Socialista de Mallorca (PSI) se solidaritza totalment amb la valenta actitud dels treballadors d'"Astilleros de Mallorca S.A.", alhora que ofereix el seu suport a les diverses accions que es puguin prendre per part de l'assemblea dels dits treballadors.

Partit Socialista de Mallorca (P.S.I.)

RELACIONS DEL SECRETARIAT POLITIC

Disdabte dia 27 un membre del Secretariat Politic del Partit Socialista de Menorca (PSM) i un del nostre van tenir reunions informatives amb membres responsables dels grups socialistes i nacionalistes de Catalunya, Front Nacional de Catalunya (FNC), Moviment d'Unificació Marxista (MUM) i Partit Socialista de Catalunya (PSC) acompanyats per militants del nostre partit a Barcelona.

Els contactes varen esser positius, entant en quant es va intercanviar informació i documentació entre els diversos partits. Aquest tipus de relacions fraternals són força importants de cara a la lluita pel socialisme i l'alliberament nacional.

A continuació reproduïm el comunicat signat amb el FNC i PSM (Menorca) després de la reunió mantinguda:

Amb la intenció de crear les bases d'una coordinació i col·laboració entre partits socialistes que lluiten per l'alliberament nacional i de classe dels Països Catalans en una entesa de caire federal s'han reunit tres delegacions del Partit Socialista de Menorca, Partit Socialista de Mallorca (PSI) i Front Nacional de Catalunya.

Entre altres coses s'acorden:

a) fixar les bases per un intercanvi constant d'informació.
b) establir uns contactes periòdics i permanents per tal d'estudiar quines han de ser les característiques que configuraran la col·laboració entre els partits socialistes dels Països Catalans.

Barcelona, 27 de maig de 1978.

Una imatge freqüent: La presència al carrer (en aquest cas, a Ciutat i a Sineu) del nostre partit

LLIBRERIA TURMEDA

Submisnistres escolars i didàctics

C/. Bisbe Cabanellas, 7a

Tel. 270866

Endemés del llibres escolars de l'Ensenyament
PREESCOLAR — GENERAL BASICA — B.U.P. — COU
i F.P. hi trobareu tot tipus de llibres de divulgació